

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa I. P.
przeciwko K. Sp. z o.o. w W. i P. Sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 lipca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od I. P. na rzecz K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 5 lipca 2019 r., zaskarżając ten wyrok w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i orzeczenie o kosztach postępowania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sądy obu instancji orzekały w oparciu o niewłaściwy stan prawny, tj. przepisy nieobowiązujące w dacie zawarcia spornej umowy sprzedaży. Ponadto, zdaniem

skarżącej, Sądy obu instancji zaniechały dokonania odpowiedniej wykładni woli stron spornej umowy sprzedaży stosownie do dyrektyw z art. 65 § 1 i 2 k.c.

W odpowiedzi na skargę pozwany K. sp. z o.o. w W. wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na oczywistą zasadność skargi zobowiązuje go do przedstawienia wyводу prawnego, zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Sąd Najwyższy podkreśla, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08; z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08; z 15 grudnia

2020 r., III UK 574/19). Skarżący musi więc wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), że kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96; z 24 października 2006 r., II PK 38/06 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z 17 marca 2006 r., I CSK 63/05; z 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07 i z 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10).

Nawet, jeżeli trafny jest zarzut skarżącej, że sądy obu instancji orzekły, stosując nieobowiązujące w dacie zawarcia spornej umowy sprzedaży przepisy, to nie przesądza to jeszcze o oczywistej zasadności skargi. W skardze brak bowiem wyводу, wskazującego, w jaki sposób sytuacja ta miała wpływ na zaskarżone orzeczenie. Innymi słowy z treści wniesionej skargi nie wynika, że gdyby oba sądy orzekały w oparciu o prawidłowo ustalony stan prawny, to w sprawie zapadłoby odmienne rozstrzygnięcie. Tylko taki wywód mógłby dawać podstawę do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Natomiast, wskazywanie przez skarżącą, że sądy obu instancji zaniechały dokonania odpowiedniej wykładni spornej umowy sprzedaży, stosownie do dyrektyw z art. 65 § 1 i 2 k.c., w istocie zmierza do kwestionowania dokonanej w sprawie oceny dowodów oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych. Tymczasem zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 265 ze zm.) zasądził od powódki na rzecz K. sp. z o.o. w W. kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.